

γάνει τὸ ποδογύρι ὁ πικροσιώτατος; Δὲν εἶναι τάχα δίσποτος καὶ μάλιστα τόσο νέος; "Αδικο θὰ εἴταν, μὰ τὴν ἁγία πατερίτσα του, τόσο δρμὴ καὶ τόσο βράσιμο νὰ πᾶει ἔτσι χαμένο. Κρίμα μόνο, Νουμά μου, πού δὲν εἶσαι καὶ σὺ θηλυκός. Μαλλιαρὴ θὰ γίνονταν ἀμέσως ἡ πανίερη φαλάκρα του κι ἀπ' τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ θὰ σὲ θυμιάτιζε μὲ τὰ ἀμελίρρυτος, ἀγλυκύρρογος, αἰράσιμος κι ὅ,τι ἄλλο ἔχει ἀποστηθίσει ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο του συναξαριστὴ Πῶλ δὲ Κώκ. Γιατί, μὴν τὸ ξεχνᾶτε, ἡ δεσποτική του δράση δὲ σταματᾷ στὰ βλογητὰ καὶ στὸ ἀμόρε. Γράφει, καθὼς εἶδαμε, καὶ χρονογράφηματα ἀκόμα λογιῶ λογιῶ. Πρόπερσιν ἔγραφε γιὰ τὶς ὥραιες τῶν χορῶν. "Αλλοτε πάλι γιὰ κατὰ ἀποδῆρες ἱερυθὰς ἐσθῆτας πού τραγουδοῦσαν, λεί, θαυμάσια - ἔχ βάσανα - στὸ χωριὸ του τὶς Κυριακές. Καὶ τώρα τελευταῖα θέλει νὰ μᾶς ξουρίσουν ἡμᾶς τοὺς μαλλιαρούς, γιατί εἴμαστε παιδαρέλια κάτω ἀπὸ τὰ τριάντα καὶ μ' ἔλα ταῦτα ἔχουμε, λεί, ἀποστεωμένην καρδίαν, ἥτις δὲν τιτρώσκειται πλέον ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ πτερωτοῦ θεοῦ. Εἶδες ἐκεῖ τὰ βρωμόπαιδα; "Αχ! κι ἔς ἔκανε τὸ ἔλεος ἡ θεοφιλία του νὰ μᾶς δανείσει γιὰ λίγο καιρὸ τὴν λουλουδένια του καρδιά, ἵπως νὰ γινούμαστε καὶ μεῖς σὰν καὶ λόγου τῆς ἰσόδια γιγανθίδες. Νά, πού αὐτὸς σαρανταπεντάρης ἄνθρωπος δὲν κουράστηκε ἀκόμα νὰ κάνει κόρτε σὰ μαθητὴς τοῦ ἑλληνικοῦ σκολειοῦ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα. Τώρα βέβαια θὰ εἶσαι εὐχαριστημένος πού γνώρισες τὸν κ. Ε με τὰ πλούσια τὰ ἐλέη του.

— Τὴν εὐλογία σας, ἄγιο δέσποτα. Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία μας. "Αλήθεια, πρέπει νὰ εἶτε πολὺ προκομμένος γιὰ νὰ προφτάνετε τόσες διουλιές.

— "Εἰ! ἔ! ἔ! καὶ πού νὰ ξερες! Κάνω κάπου-κάπου καὶ τὸ χημικὸ. Κι ἄλλα πολλὰ ἀκόμα κάνω. Παμπαραίξω, νὰ ἔτσι δά, ὅλον τὸν κόσμον. Πάντοτε, ξέρετε, ἀπὸ τὴν πολλή μου καλοσύνη.

— Δηλαδή τοὺς ἄντρες.

— Τί λές, ἀδερφέ. Πρὸ πάντων τὶς γυναῖκες "Εγώ, εἶναι ντροπὴ νὰ τὸ λέω μοναχός μου, μὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι, εἶμαι πάντα μου δίκαιος ἄνθρωπος. Δὲ θέλω νὰ παραπονέσω κανένα.

— Πολὺ σωστά. Au revoir mon ami.

Ο ΣΕΒΝΤΑΛΗΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΕΙΨΗ

*Αγαπητὲ Νουμά,

Στὸ νέο μου βιβλίον πού σοῦ ἔστειλα, «Κάλθεια Μέτρα», ἔγινε μιὰ παράλειψη πού θέλω νὰ τὴν ἀναπληρώσω κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ἕπως θὰ ἔλεγε ἡ φιλενάδα μου «Ἐστία».

Στὴ σελίδα 56, στὸ ποίημα μὲ τὸν τίτλο: «Στὸν ἀνθρωπάκον ἃς προστεθῇ ἀμέσως: «"Ἀδωνιν Κύρου». "Αδυναμίες βλέπεις (sic). Πειράζει τάχα πού ἔχει σπάνιες λέξεις;

Παρίσι.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

ΜΩΣΑΓΚΑ

J. D'HEREDIA

NEMEA:

"Απ' τὴ στιγμή, τὸ Δαμαστή, πού ἐννοίω* ἐντός του ὁ [λόγος, "Ακολουθώντας τρομερὸ τὸ ἀχνάρι, (*) ἔχει ἕνας βόγγος Μόνο τῶν δὲ ἀντιλόχων τὸ σφίξιμα... Σωπαίνει Τὸ πᾶν... "Ο "Ἥλιος βύθισε καὶ ἀβώρητ' ἀργασμέναι.

(*) Τὸ ἀχνάρι τοῦ Λέοντος τῆς Νεμέας.

Καὶ μέσ' ἀπ' τὰ καυκάκια, τὰ χέρσα, τὰ φημένα Χωράφια φεύγει ὁλότρεμος βοσκὸς πρὸς τὴ Μυκτῆνα... Γυρνᾷ καὶ μὲ τὰ μάτια του, τοῦ Φόβου σατισμένα, Θωρεῖ τὸ μέγα, ὀρθόστηθο, θεριὸ δῆσ ἀπὸ τὰ πρίνα.

Τρομοφανάζει: Τῆς Νεμέας ἐκεῖ εἶδε τὴ Φοβέρα, Πού ἄρματωμένο φάρυγγα στὰ αἰθέρια τὰ αἱματένια Διάπλατο ἀνείγει, φρίσσοντας τὴ χαίτη καὶ ἄγρια γένια.

Τι ὁ "Ἡσκιος μὲ τὸ Σόδαμπο μακραίνοντας, στοῦ ἀγέρα Τὰ κύματα, τὸν "Ηρακλῆα κάτου ἀπ' τ' ὀλίθριο δέρας Δείχνει ἕναν ἀνθρωπο-θεριό, τὸν "Ἡρωα τρόμου τέρας.

(TROPHEES: L' Hercule)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο.ΤΙ ΘΑΛΕΤΕ

— "Η Διάπλαση τῶν Παίδων πῆρε τὸ σταυρὸ τοῦ Σωτήρα. Τῆς ἀξίσε τὸ παράσημο γιὰ τὴν τριάντα χρόνια δοῦλεψ νὰ μορφώσει τὴ σημερινή γενιά πού δόξαζε τὴν "Ελλάδα. Τώρα ἔχουνε σειρά γιὰ παράσημο ἡ «Πινκαοθήκη» καὶ τὰ «Πλάτεια».

— "Ο κ. Κ. Χατζόπουλος εἶχε δώσει στὸ Βασιλικὸ θέατρο τὴν «Ἰφιγένεια» καὶ τὸ «Φόστος» τοῦ Γκαίτε μὲ δικαίωμα ποσοστῶν. Κάτις ὅμως ἀπέλληλε; τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου τίς ἔλαψε καὶ τίς ἔδωσε στὴν κ. Μυρρίκα Κοτοπούλη.

— Οἱ μεταφράσεις παιχτήκανε στὴν Πόλη ἀπὸ τὸ θέσπ

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000!

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

"Εκαστον γραμματίον ἰσχύον διὰ τὴν κλήρωσιν 31 Μαρτίου 1909

τυπᾶται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΑΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ:

ΜΕΓΑ ΚΕΡΔΟΣ

1 Κέρδος

1 κέρδος

3 Κέρδη

8 Κέρδη

418 Κέρδη

887 Κέρδη

1000 ἐν ὅλῳ κέρδη ἀξίας δραχμῶν..... 225,000

Γραμματία πωλοῦνται. Εἰς τὰ δημόσια τεμεῖα καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς ἱερὰς, εἰς τοὺς σταθμούς καὶ σταυροὺς τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων πρὸς δραχμὴν ἑκάστην γραμματίον, ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ "Εθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν εἰς "Αθήνας.

"Ο διευθύνων τμηματάρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

Ζωὴ κι αὐτὴ, νὰ μὴν ἀνέις τὸ λεύτερο νὰ κάνει ὅ,τι τᾶρσει.

"Η Κούλα μπήκε μέσα ἡρμισμένη καὶ κάθισε στὸν καναπέ. "Η καρδιά της ἔτρεμε ὅλα τὸ κορμί της ἔκαιε. Κουρασμένη ἀπ' τὴ δουλιὰ, κομμένη ἀπὸ τὴν ἀϋπνία τῆς νύχτας αἰσθάνονταν τὰ μέλη της νὰ τὴν πονοῦν. Τὸ κεφάλι της ἦταν καμίνι, τὰ στήθη της φωτιὰ, τὰ χέρια της, τὰ πόδια φλόγα. "Ανοῖξε τὰ στήθη της, πέταξε τὶς παντόφλες καὶ ξαπλώθηκε ἀπελπισμένη. "Ἦθελε νὰ κλάψῃ, μὰ ἡ σκῆση της δὲν ἄφινε τὰ δάκρυα νὰναβλύσουν στὰ μάτια της.

"Η Μαριὼ ἀνοῖξε ἄξαφν τὴν πόρτα, μὰ εἶδε τὴν ἀδερφή κ' ἔκλεισε πάλι κ' ἔφυγε δίχως νὰ βγάλῃ λόγο. Δὲν ἔκανε πῶς; ἔλεε τίποτε! "Η Κούλα αὐτὸ ἤθελε καυγά, φωνές νὰ ξεθυμάνῃ. Αὐτὴ ἡ ζωὴ δὲν ὑποφέρεται ἄλλο.

"Ἐκλεισε τὰ μάτια. Δοκίμασε νὰ κοιμηθῇ. Μὰ ἄξαφνα ἕνα γέλιο σκαρταριστὸ ἀκούστηκε ἀποκάτω ἀπ' τὸ βελούχι. "Η Κούλα τᾶκουε πρώτη φερί: κα νέας ἀπ' τοὺς ὑπαξιωματικούς τοῦ κάστρου δὲ γελούσε τόσο ξάστερα καὶ χαρδιστά. "Αν τᾶκουε ἡ Φρόσω, θάλεγε πὼς ξύπνησε ὁ πατέρας ἀπ' τὸ λάκκο του. Εἶναι τὸ δικό του δίχως ἄλλο κ' εἶναι κάλε-

σμα σ' αὐτὴ γιὰ νάβγῃ στὸ μπαλκόνι. "Η Κούλα δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῇ. Πετάχτηκε ἀπ' τὸν καναπέ.

"Οχι ὁ Μαβλῆς, μὰ ὁ ἴδιος ὁ θεὸς νὰν δῶ εἰς τὸ βγῶ. Δὲν ἔχω νὰ δώσω σὲ κανένα λογαριασμό.»

Καὶ κομψοῦσε τὰ στήθια, ρίχνοντας σύνωρα τὸ μάτι στὴν καθρέφτη. Τὰ κατακόκκινα μάγουλα τὴν ξάφνισαν μὰ καὶ τῆς ἔδωσαν μαζί μιὰ εἰκόνα ζωντανότερη τῆς ὁμορφίας της.

"Τίτια νιότη νὰ χαθῇ θαμένη μὲς τὴν κούλια τοῦ σουλιώτη! Νὰ σόυση καὶ νὰ μαρτζῇ στὸ πλεῖξιμο καὶ στὴ μπουγάδα!

"Η φούρκα της μεγάλωσε.

"Θὰ βγῶ δῶ κι ἔς χαλᾶση ὁ κόσμος νὰ ἰδῶ τὰ μάτια του, τὸ γέλιο του...»

"Η Κούλα βγήκε. "Ο Θόδωρος Μαβλῆς δὲν κάθονταν πιά πλάι στὸ Σκαλτασιώργο. Τούτος ἔματὴν εἶδε, ἔριξε πάλι τὰ μάτια ἀπάνω της, ἔστριψε τὸ μoustaki του καὶ χαμογέλασε.

"Η Κούλα τοῦ χαμογέλασε κι αὐτὴ καὶ μπήκε μέσα.

"Τι νὰ τοῦ κάμω; Δὲ φταίω γώ. Ποιός τοῦπε νὰ μὴν τραγουδᾷ κι αὐτὸς ἔτσι γλυκά, πὼς τοῦπε νὰ κλείσῃ ψὲς τὴ νύχτα ὁλότρελα τὸ στόμα του, νὰ γουδαθῇ! "Ολοι ἀκούστηκαν, κλωνῶν ἀνοῖξε τὴ καρδιά: τὸ δικό του ἀχνεῖ μόνον δὲν ἔβγαλε οὔτε σημειοδιά. "Αν δὲν τὸν ἔδεπα νὰ κάθεται καροῖ, θάλεγα πὼς δὲν ἦταν στὸ τραπέζι. "Οληώρα ἀκούνητος, ἀμίλητος, σκουνοφυλισμένος, μαρτζάρης: ἄγριος κ' ὑποψίαρικός μὲ ὅλους καὶ μὲ μένα: μὴν κοιτάξω πιυθενά, ὅπου δὲν εἶν' αὐτός, μὴν πᾶω πουμενὰ δίχως νὰ τὸν ρωτήσω, μὴ λαθῶ καὶ κάμω τίποτα πού δὲν τᾶρσει! ὅποιος μπαίνει μὲς τὴν κούλια, ἔρχεται γιὰ μένα: μ' ὅποιον μὲ βλέπει νὰ μιλάω, ἔχω κακὸ στὸ νοῦ μου. Μαύρη ζωὴ θὰ κάμω μὲ τίτιον ἀνθρωπο...», στοχάζεται ἡ Κούλα τᾶπομεσήμερο, πάλι μπροστὰ στὴ σκῆση της, καὶ βιάζεται νὰ ξεμπερδέψῃ καὶ νάνεθῃ στὸ παράθυρο.

"Ο Μάνθος Σακαρέλος εἶναι νικημένος πιά ἀπ' τὸ νιόφερτο λοχία. Ποιός εἶναι, ποιὸ εἶναι τὸ νόμα του καὶ τὸ σόι του δὲν τὸ ξέρεי ἀκόμα. "Η ντομασά του δείχνει πὼς δὲν εἶναι τῆς ἀράδης καὶ τὸ φέρσιμό του, πού τὸ παρατήρησε σήμερα καλλίτερα, φανεράνει πὼς δὲν εἶν' κανινχρ τσαπατσούκης. Τὰ δεσμά πού ἤθελε πάντα νὰ τῆς βάλῃ ὁ Σκακρέλος

